

ANTONÍN KÁBELE Věčně svěží rebel

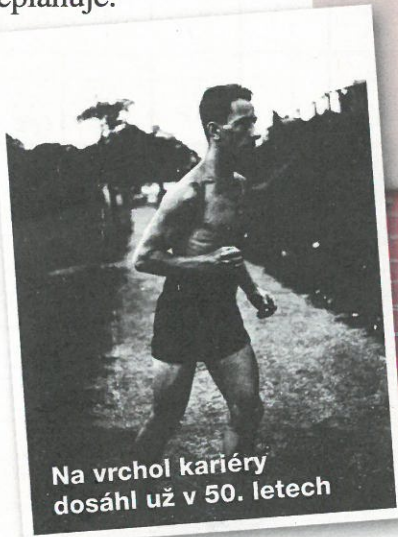
Profesí strojní zámečnick, tělem nestárnoucí atlet, duší bohem a srdcem věčný rebel. Legendární běžec a rekordman v srpnu oslaví 89. narozeniny, ale vzdát se běhání zatím neplánuje.

Antonín Kábele se narodil v polovině třicátých let a rád vzpomíná na to, že jim doma na čestném místě visel portrét prvního československého prezidenta, „tatíčka“ Masaryka. „Když umřel, rodiče postavili pod jeho obraz svíčku. Jednou se stalo, že rám obrazu začal hořet, a tak tak ho uhasili. Ten portrét jsme pak schovávali na památku doma celou válku,“ vzpomíná Antonín Kábele.

Přestože měl výtvarné nadání a táhlo ho to k umění, v dětství snil o tom, že se stane pilotem. Mladický sen se rozplynul po lékařské prohlídce, kdy mu doktor odmítl napsat doporučení, protože měl údajně nemocné srdce. „A vidíte. Brzy mi bude devadesát a moje nemocné srdíčko pořád bije jako za mlada,“ usmívá se šibalsky.

„Nahnali“ nás na dráhu

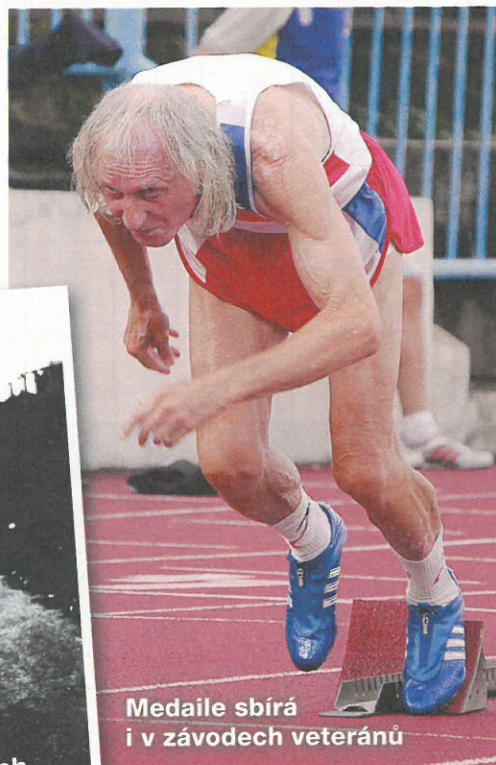
Nakonec ho otec na poslední chvíli přihlásil do učení na strojního zámečníka v ČKD, z čehož podle svých slov dvakrát radost neměl. Shodou okolností v továrně pracovali i zanícení sportovci, kteří jednoho dne učňům přikázali, aby se zúčastnili sokolského dne na stadionu pražské Sparty.

Na vrchol kariéry dosáhl už v 50. letech

„Nemám rád, když je něco povinný, tak jsem se proti tomu zpočátku bouřil a říkal klukům, že to budeme sabotovat. Jenomže když už jsem byl na dráze, řekl jsem si, že se přece nenechám předběhnout,“ říká Antonín Kábele. Tehdy postoupil do finále a upozornil na sebe jako velký talent.

Běhání ho pohltilo a za pár let začal běhat závodně za Spartu. Za svou kariéru pomohl několikrát překonat československý rekord ve štafetě 4krát 100 metrů. Jeho slibnou sportovní budoucnost ovšem předčasně ukončila série zranění, takže musel běhání pověsit na hřebík. Sportu ale zůstal věrný a prožil několik úspěšných sezon jako trenér házenkářek.

Medaile sbírá i v závodech veteránů

Trénuje šestkrát týdně

Dlouhá léta se potom věnoval svým koníčkům, nejraději měl focení aktů. Kromě toho vystupoval proti režimu, na nudistické pláži na pražském Šeberáku koncem 80. let sbíral podpisy pod disidentskou výzvu Několik vět a měl kvůli tomu oplátky s policií.

V roce 1992 zničehonic chytil druhý dech a začal se úspěšně věnovat veteránskému sportu. „Budu běhat, dokud to půjde, z dráhy mě jednou odnesou,“ směje se mladicky působící muž, který navzdory pokročilému věku trénuje šestkrát týdně a pro mnoho mladších „seniorů“ je nedostižným příkladem. ■

1935

Narodil se 16. srpna v Praze.

1952

Začal závodit v atletických disciplínách za Spartu.

1965

Ze zdravotních důvodů ukončil kariéru.

1988

Zúčastnil se demonstrací k 20. výročí invaze vojsk Varšavské smlouvy.

1992

Ve svých 57 letech se začal věnovat veteránskému sportu.

Motto týdne

Kdo chce pochopit hudbu, nepotřebuje ani tak sluch, jako srdce.

Jiří Mahen, český básník, novinář a dramaturg